

Prológus

AZ új tulaj először úgy tesz, mintha soha nem nézte volna meg a nappali padlóját. Legalábbis nem alaposan. Nem nézték meg, amikor először jártak a házban. És akkor sem, amikor a műszaki ellenőr terepszemlét tartott. Lemérték a szobákat, megmondták a költöztetőknek, hová tegyék a kanapét meg a zongorát, minden holmijukat behordták, de egyszer sem fordult meg a fejükben, hogy megnézzék a nappali padlóját. Kamuznak.

Aztán az első reggel, amikor lebattyognak az emeletről, megpillantják a fehértölgy padlóba karcolt szót:

KOTRÓDJ

Vannak, akik elintézik annyival, hogy valamelyik vicces kedvű haverjuk szívatja őket. Mások biztosak benne, hogy a költöztetők csinálták, amiért nem kaptak borraivalót.

Pár nap múlva a nagyobbik hálószoba északi falából cse-csemősírás hallatszik.

Általában ilyenkor szoktak telefonálni.

Hősünk, Helen Hoover Boyle ezen a reggelen a háta közepére se kívánja ezt a bizonyos „új tulajt” a vonal másik végén.

Nincsen szüksége a hebegésre és a nyafogásra.

Helennek most kizárólag egy friss kávé kell, és egy hatbetűs szó arra, hogy „baromfi”. És szeretné lehallgatni a rádióvevővel a rendőrségi adást. Helen Boyle addig csettintget az ujjával, amíg a titkárnője végre benéz az irodába.

Hősünk két kézzel befogja a telefonkagylót, és a rádióvevőre mutat vele.

– Kilenc-tizenegyes kód – mondja.

Mona, a titkárnő vállat von, és így felel:

– Na és?

Helennek kellene kikeresnie a kódkönyvből, hogy mi történt.

– Nyugi – mondja Mona. – Csak egy bolti szarka.

Gyilkosságok, öngyilkosságok, sorozatgyilkosságok, túladagolások – nincs idő megvárni, hogy ezek a hírek az újságok címlapjára kerüljenek. Nem hagyhatod, hogy egy másik ügynök előbb megtalálja a következő nagy durranást.

Helennek most arra van szüksége, hogy a Creswood Terrace 325. szám alatti új lakó elhallgasson végre egy pillanatra.

Az üzenet természetesen a nappali padlójában jelent meg. Csak az furcsa, hogy a csecsemő a falban ritkán szokott bömbölni a harmadik éjszaka előtt. A fantomüzenet jelenik meg először, és csak utána üvölti végig az éjszakát a baba. Ha a tulaj elég szívós, csak egy hét múlva telefonál, amikor megjelenik egy arc a kád vizében. Egy ráncok szabdalta arc, sötét lyukakkal a szemei helyén.

Az étkező fala mentén körbesuhanó árnyak a harmadik héten jelennek meg, amikor a lakók asztalhoz ülnek, hogy megvacsorázzanak. Valószínűleg ezzel még nincsen vége az ehhez hasonló események sorának, de négy hétnél tovább még senki sem bírta.

Helen Hoover Boyle azt mondja az új tulajnak:

– Ha készen áll, hogy bíróság előtt bizonyítsa, hogy az épület lakhatatlan, ha minden kétséget kizáróan be tudja bizonyítani, hogy az előző tulajdonos tisztában volt vele, hogy mi folyik a házban... – Aztán így folytatja: – Hadd mondjak önnek valamit. Ha elveszít egy ilyen pert, az komoly negatív hírveréssel jár, és a háza fabatkát sem fog érni.

Pedig egész jó ez ház a Crestwood Terrace 325. szám alatt, Tudor-stílusú, új kialakítású tetővel, négy hálószobával, három és fél fürdőszobával. Kerti úszómedencével. Hősünk mindezt anélkül is tudja, hogy rápillantana az ingatlan adatösszesítőjére.

Egy másik, egy aszimmetrikus nyeregtetős, új-angliai ház az Eton Courton, hat hálószobával, négy fürdőszobával, fenyőlambériás előszobával és olyan konyhával, ahol vér csorog a falakon. Helen nyolcszor adta el a házat az utóbbi négy évben.

– Tartsa egy pillanatig! – mondja az új tulajnak, és megnyomja a piros gombot a telefonon.

Helen fehér kosztümben és cipőben van, de nem hóféhérben. Ez a fehér inkább a síparadicsomok világát idézi, magánlimuzinokkal és sofőrökkel, tizennégy darabos, színben összeillő poggyászkészlettel és a Lake Louise Hotel lakosztályaival.

Hősünk kiszól az ajtón:

– Mona? Holdsugár? – Aztán hangosabban hozzát teszi: – Szellem-lány?

Helen az asztalán heverő összehajtogatott újságon dobol a tollával. – „Rágcsáló”, hét betű? – kérdezi.

A rádióvevő, amivel lehallgatják a rendőrségi adást, recsegeve köpködi a szavakat, motyog, ugat, és minden bejelentkezés végén megismétli: „Vétel?” Megismétli: „Vétel?”

– Ez a kávé nem valami nagy durranás – kiabálja Helen Boyle.

Egy óra múlva meg kell mutatnia egy Anna királynő korabeli stílusban épült, öt hálószobás házat, külön lakrésszel az anyósnak, két gázkandallóval és egy gyógyszer-túladagolásban elhunyt öngyilkos arcával, amely éjszakánként megjelenik az öltözőszoba tükreben. Ezután egy osztott szintű tanyaház következik, fűvottlevegős gázkazánnal, lépcsőzetesen süllyesztett, kör alakú társalgóval és egy több mint egy évtizeddel korábbi kettős gyilkosság során

eldördült fantom-lövésnek ismétlődő hangjával. Mindez fel van írva Helen vörös bőrbe kötött, vaskos határidőnaplójába. Helen mindent feljegyez.

Újra belekortyol a kávéjába, és azt mondja:

– Mi ez a vacak? Instant mokka? A kávé legyen kávé ízű.

Mona összefont kézzel megáll az ajtóban.

– Mi van?

Helen azt mondja:

– Szeretném, ha elugranál a... – A csíptető felíró táblára erősített ingatlan-adatösszesítő közt lapozgat. – Ha elugranál a Willmont Place 4673-ba. Holland gyarmati stílusú ház, téli kerttel, négy hálószobával, két fürdővel és egy minősített emberöléssel.

A rádióvevő megszólal:

– Vétel?

– Csak a szokásos – folytatja Helen, aztán lefirkantja a címet egy cetlire és odanyújtja Monának. – Ne fejts meg semmit! Ne égess zsályát! Ne úzz ördögöt!

Mona elveszi a cetlit, és azt mondja:

– Csak nézzem meg, hogy milyen a vibrálás?

Helen legyint egyet, és azt mondja:

– Nem szeretném, ha bárki elindulna bármilyen fény felé bármilyen alagútban. Szeretném, ha ezek a szörnyek itt maradnának, ezen az asztrálsíkon, köszönöm. – Helen az újságba pillant, és azt mondja: – Ott van nekik az egész örökkévalóság, hogy halottak legyenek. Hadd maradjanak még ötven évig abban a házban a láncikat csörgetve.

Helen Hoover Boyle a telefonra pillant, amelyen egy villogó kis lámpa jelzi, hogy az új tulajdonos még mindig a vonalban van, és azt mondja:

– Mit találtál tegnap a hatszobás spanyolban?

Mona a szemét forgatva a plafonra néz. Előretolja az állát, nagyot sóhajt, a felfelé áramló levegő meglobogtatja a homlokába lógó tincseket.

– Erőteljes energiákat éreztem a házban. Valami titokzatos jelenléte. De az elrendezése fantasztikus. – Mona nyakában fekete selyemszalag lóg, amelynek vége eltűnik a szája sarkában.

Hősünk azt mondja:

– Szarok az elrendezésre.

Felejtsd el az álmokérókat, amiket ötven évente egyszer lehet eladni. Felejtsd el a boldog családi fészkeket. Keress rejtélyes jelenségeket: hirtelen lehűlő helyeket, furcsa kipárolgásokat, ideges ölebeket. Helennek vérző falak kellettek. Jéghideg láthatatlan kezek, amik kirángatják az ágyból a gyerekeket az éjszaka közepén. Vörösén izzó szemek a sötét alagsori lépcső alján. Ezekre volt szüksége, no meg persze takaros utcai homlokzatra.

Az Elm utca 521. alatti földszintes, verandás villa, négy hálószobával, eredeti ablak-ajtó vasalatokkal és velőtrázó sikolyokkal a padláson.

A Weston Heights 7645. alatti francia-normandiai stílusú házban boltíves ablakok, külön tálalóhelyiség, kazettás ólomüveg ajtók vannak, meg egy az emeleti folyosón kóborló holttest, szúrt sebekkel.

A Levee Place 248. alatti ranch-stílusú ház, öt hálószobával, négy és fél fürdőszobával, téglafalú, zárt földszinti terasszal – és a nagy hálószoba falain időről időre megjelenő vérköpetekkel, amelyek egy lefolyótisztító-mérgezés áldozatától származnak.

Nyughatatlan házak, így nevezik az ingatlanosok. Ezeket a házakat sosem adják el, mert senkinek sincs kedve megmutatni őket a vevőknek. Nincsen olyan ingatlanos, aki vállalná, hogy helyszíni ingatlanbörzét tart, megkockáztatva ezzel, hogy akár csak pár percre is egyedül marad az épületben. Viszont ha úgy nézzük, ezeket a házakat félévente újra meg újra el lehet passzolni, mert senki sem bír megmaradni bennük. Ha ilyen ingatlanokból sikerülne összeszednie párat, mondjuk húsz-harminc luxuskérőt,

Helennek soha többé nem kellene bekapcsolnia a rádióvevőt, hogy lehallgassa a rendőrségi adást. Soha többé nem kellene gyászjelentéseket, és gyilkosságokról meg öngyilkosságokról szóló tudósításokat olvasgatnia a lapok bűnügyi rovatában. Soha többé nem kellene elküldenie Monát, hogy szaglásszon körbe a szóba jöhető ingatlanoknál. Nyugodtan hátradőlhetne, és kitalálhatná, melyik hatbetűs „lófélét” kell beírnia a keresztrejtvénybe.

– És ugorj be a tisztítóba a ruháimért! – mondja Helen.
– És szerezz rendes kávé! – Tollával Monára bök, és így folytatja: – És a profizmusra való tekintettel, hagyd otthon a raszta talizmánjaidat!

Mona kihúzza a szájából a fekete selyemszalagot, és egy nedvesen csillogó kvarckristály bukkan elő a szájából. Mona ráfúj, és azt mondja:

– Ez egy kristály. A pasimtól, Osztrigától kaptam.

Mire Helen:

– Egy Osztriga nevű sráccal jársz?

Mona elengedi a kristályt, ami most a mellkasán pihen, és így felel:

– Osztriga azt mondta, ez megóv engem. – A kristály sötét nyálfoltot hagy Mona narancssárga blúzában.

– Ja, és mielőtt elmész – folytatja Helen –, hívd fel nekem Bill vagy Emily Burrowst!

Helen megnyomja a telefon pirosan villogó gombját, és beleszól a kagylóba:

– Elnézést, már itt is vagyok.

Aztán magyarázni kezd, hogy számtalan lehetőség van a helyzet rendezésére. Az új tulaj kiköltözhet, elég aláírnia az ingatlan-átruházási okiratot, és onnantól fogva a bank problémája, hogy mihez kezd a házzal.

– Vagy – folytatja hősünk – átruházza rám az ingatlan kizárólagos értékesítési jogát. Mi ezt mellényzseblajstromnak hívjuk.

Előfordul, hogy az új tulaj elsőre nemet mond. De amikor a kádban, a lábai között megjelenik az a rettenetes arc, amikor árnyak kezdenek körbe-körbe mászkálni a falakon, nos, akkor mindenki rábólint az ajánlatra.

Az új tulaj a vonal másik végén azt mondja:

– És akkor maga nem árulja el a vevőknek, hogy van egy kis gond a házzal?

Mire Helen így felel:

– Ne is pakolják ki a dobozokat. Majd azt mondjuk az érdeklődőknek, hogy épp kiköltözöben vannak. Ha bárki kérdezi, mondja azt, hogy áthelyezték egy másik városba és hogy imádta a házat.

Helen folytatja:

– Minden más a mi kis titkunk marad.

Mona beszól az előtérből:

– Bill Burrows a kettes vonalon.

A rádióvevő reccsen:

– Vétel?

Hősünk megnyomja a gombot, és beleszól a kagylóba:

– Bill!

Aztán Mona felé fordul, és azt tátogja: *Kávé!* Majd az ablak felé biccent, és azt tátogja: *Nyomás!*

A rádióvevő reccsen:

– Van vétel?

Ez *volt* Helen Hoover Boyle. A hősünk. Most már halott, és mégsem halott. Így nézett ki egy átlagos napja. Ilyen volt az élete az előtt, hogy én megjelentem a színen. Lehet, hogy ez egy szerelmi történet, de lehet, hogy nem. Attól függ, mennyire tudok hinni magamnak.

Ez a történet Helen Hoover Boyle-ról szól. Arról, hogy kísért engem. Mint egy dal, amit nem bírsz kiverni a fejedből. Arról, hogy milyennek kellene lennie a világnak. Arról, ami foglalkoztat. Arról, hogy hogyan hurcolod a múltadat a jövődbe.

Ennyi. Erről van szó. Ez Helen Hoover Boyle.
Mindnyájunkat kísértének és mindannyian kísértünk.
Ezen a napon, szokványos életének utolsó normális napján, hősünk így szól a telefonba:

– Bill Burrows?

Azt mondja:

– Kérem, szóljon Emilynek, hogy jöjjön ő is a telefonhoz, mert azt hiszem, megtaláltam önöknek a tökéletes ott-hont.

Helen beírja a keresztretjvénybe a „szamár” szót, és így folytatja:

– Ha minden igaz, a tulajdonosok szeretnének gyorsan túladni az ingatlanon.

1. fejezet

A történetekkel az a gond, hogy mindig utólag mesélik őket. Még a baseballközvetítések a rádióban – a hazafutások, az ütőhibák –, még ezek is pár perc késéssel kerülnek adásba. Még az élő műsorokat is késleltetik néhány másodperccel.

Még a hang és a fény sem tud elég gyorsan haladni.

Aztán az elbeszélővel is akadnak gondok. A „ki, mit, hol, mikor és miért” tudósítójával. A médiaelfogultsággal. Azzal, ahogyan a hírvivő alakítja a tényeket. Amit az újságírók úgy neveznek, A Kapuór. Csak a tálalás számít.

A történet háttértörténete.

Kávézóról kávézóra járok, miközben ezt a történetet mesélem. Fejezetről fejezetre írom a könyvet, de mindig másik városban, porfészekben vagy isten háta mögötti kamionos pihenőben.

Ezeknek a helyeknek egyetlen közös vonása van: a csoda. Csak a bulvárlapokban lehet olvasni ezekről a dolgokról, a csodás gyógyulásokról, a jelenésekről, a csodákról, melyekről a többi sajtótermék sosem számol be.

Ezen a héten a welburni Szent Szűz van soron. Múlt héten leszállt az új-mexikói városka főutcáján. Hosszú vörös és fekete rasztái ostorként csapkodtak, mezítláb érkezett, a lábfeje mocskos volt, barna árnyalatú indián pamutszoknyát és kivágott hátú, nyakpántos farmertopot viselt. Ez a vezető hír a World Miracles Report e heti számában, amely minden amerikai nagyáruház pénztáránál megtalálható.

Egy héttel később én is megérkeztem. Mindig egy lépéssel lemaradva. Utólag.

A Repülő Szűz körme rikító rózsaszínűre, a hegye fehérre volt festve. Francia manikűr, ahogyan azt néhány szemtanú leírta. A Repülő Szűz egy flakon Moszkirtó márkájú rovarölő spray-vel a következőt írta a tündöklő, kék új-mexikói égboltra:

NE SZÜJJ TÖBB GYEREKET

(Sic)

A rovarirtó flakonját eldobta. A palack úton van a Vatikánba. Megvizsgálják. Már lehet kapni képeslapokat az eseményről. Meg videókat.

Gyakorlatilag minden, amit megvehetsz, utólagos. Vége van. Bekrepált. Lóttek neki.

A videókon a Repülő Szűz felrzza a rovarirtó flakonját. A főutca fölött lebegve integet a tömegnek. A hónaljában bozontos, barna szőrpamacs. Mielőtt írni kezd, egy fuvallat belekap a szoknyájába. A Repülő Szűz nem hord bugyit. És borotválja a punciját.

Ma itt veszem fel a történet fonalát. Itt, ebben az új-mexikói országúti vendéglőben beszélgetek a welburni szemtanúkkal. Velem szemben ül az Órmester, egy ráncos képű, ellenszenves ír hekus. Előttünk az asztalon a helyi újság, kihajtogatva egy egész oldalas hirdetésnél:

FELHÍVÁS A PLÜSSVILÁG BÚTORÁRUHÁZ-LÁNC TÖRZSVÁSÁRLÓINAK

A szöveg a következő:

*„Amennyiben mérges pókok petéztek bele új, kárpi-
tozott bútorába, most lehetősége nyílhat, hogy részt
vegyen az általunk indítandó csoportperben.”*

Alatta egy telefonszám, amit fel lehet hívni, de nem veszi fel senki.

Az Órmesternek olyan petyhüdt a bőr a nyakán, hogy ha összecsíped, úgy marad, miután elengeded. Ilyenkor keresnie kell egy tükröt, aztán addig dörzsöli a bőrt, amíg újra ki nem simul.

Odakint a vendéglő előtti út még mindig tele van a városba özönlő emberekkel. Térdepelve fohászknak az újabb jelenésért. Az Órmester összeteszi lapátkezeit, és úgy csinál, mintha imádkozna, közben kifelé sandít az ablakon, pisztolytáskájának csatja kipattintva, fegyvere csőre töltve, így várja, hogy mikor kezdődik az agyaggalamb-lövészet.

Miután befejezte az égreírást, a Repülő Szűz csókokat dobott az embereknek. Két ujjal felmutatta a béke jelét. A fák koronája felett körözött, fél kézzel a szoknyáját fogta, megrázta vörös és fekete rasztáit, integetett, és azzal ámen. Eltűnt a hegyek mögött, a láthatáron túl. Kész.

Azért nem szabad mindent elhinni, amit az újságokban írnak.

A Repülő Madonna nem csoda volt.

Hanem mágia.

Ezek nem szentek. Varázsigék.

Nem azért jöttünk ide, az Órmester meg én, hogy szemtanúi legyünk bárminek is. Mi a boszorkányokat üldözzük.

Ez a sztori nem az itt és a most története. Én, az Órmester, a Repülő Szűz. Helen Hoover Boyle. A találkozásunk történetét írom meg. Azt, hogy hogyan jutottunk ide.

2. fejezet

Egyetlen kérdést tesznek fel. Az újságíró-iskola záróvizsgáján el kell képzelned, hogy riporter vagy. El kell képzelned, hogy egy nagy példányszámú, városi napilapnál dolgozol, és a rovatvezető szenteste kiküld, hogy járj utána egy halálesetnek.

A rendőrség és a mentők már a helyszínen. A szomszédok pongyolában és papucsban gyülekeznek a lerobbant bérház folyosóján. A lakásban egy fiatal pár zokog a karácsonyfa mellett. A kisbabájuk lenyelt egy karácsonyfadísz, és megfulladt. Minden szükséges információt begyűjtesz, a kicsi nevét és korát, mindent, éjfél körül érsz vissza a szerkesztőségbe, lapzártáig megírod a cikket.

Megmutatod a rovatvezetőnek, aki visszadobja, mert nincs benne, hogy milyen színű volt a karácsonyfadísz. Piros vagy zöld? Nem derítettetted ki, és eszedbe sem jutott, hogy megkérdezd.

A nyomdában már várják a címoldalt, a következő lehetőségek közül választhatsz:

Felhívod a szülőket, és megkérdezed, milyen színű a dísz.

Vagy nem teszel eleget a rovatvezető kérésének, de akkor búcsút mondhatsz az állásodnak.

A negyedik hatalmi ág. A sajtó. Az újságíró-iskolában, ahová jártam, az etika záróvizsgán ezt az egy kérdést tették fel. Dönteni kell: vagy-vagy. Én azt válaszoltam, hogy felhívnám a mentőket. Ezeket a tárgyakat jegyzőkönyvbe veszik. A karácsonyfadíszt le kell fényképezni, és zacskóba kell tenni, a fotót bizonyítékként iktatják. Kizárt, hogy szenteste, éjfél után rácsörögnék a szülőkre.

Kettést kaptam etikából.

Etika helyett megtanultam, hogyan mondjam el az embereknek, amit hallani akarnak. Megtanultam, hogyan kell leírni mindent. Megtanultam, hogy a rovatvezetők baromi nagy seggfejek tudnak lenni.

Azóta sem jöttem rá, hogy igazából miről szolt az etika-vizsga. Egy nagyvárosi napilap újságírója vagyok, nem kell kitalálnom semmit.

Az első csecsemőt egy szeptemberi napon, hétfőn reggel fogtam ki. A helyszínen nem voltak karácsonyfadíszek. A külvárosi mobilház-parkban nem gyűltek össze a szomszédok. Egy mentőorvos a kis konyhában ült a szülőkkal, és a rutinkérdéseket tette fel nekik. A másik mentőorvos bevitt a gyerekszobába és megmutatta, mit találtak a bölcsőben.

A mentőorvos rutinkérdései a következők: ki találta meg a halott csecsemőt? Mikor találták meg a halott csecsemőt? Hozzányúlt-e valaki a holttesthez? Mikor látták utoljára életben a csecsemőt? Az anyja szoptatta a csecsemőt, vagy cumisüvegből táplálták? A kérdések talán véletlenszerűnek tűnnek, de az orvosok nem tehetnek mást, mint hogy összegyűjtik az adatokat, hátha egyszer kibontakozik valami rendszer az esetekből.

A gyerekszobában a sárga és a kék szín dominált, a karisokról virágmintás függönyök lógtak, a bölcső mellett egy fehér, fonott, fiókos szekrény állt. És volt még a szobában egy fehérre festett hintaszék. A bölcső fölött felhúzható sárga műanyag pillangók. A fonott szekrényen egy könyv, a huszonhetedik oldalon nyitva. A padlón kék rongyszőnyeg. Az egyik falon bekeretezett hímezés, egy gyerekvers negyedik sora: „*Ki csütörtökön született, messzire visz annak az útja*”. A szobának babahintópor illata volt.

Lehet, hogy etikából nem sok ragadt rám, viszont megtanultam figyelni. A legapróbb részlet sem kerüli el a figyelmemet.

A fonott szekrény tetején lévő könyvnek *Versek és mon-dókák a világ minden tájáról* volt a címe, és a megyei könyvtárból kölcsönözték ki.

A rovatvezetőm azt találta ki, hogy írjak egy ötrészes cikksorozatot a hirtelen csecsemőhalál szindrómáról. Éven-te hétezer csecsemő hal meg látszólag minden különösebb ok nélkül. Minden ezer csecsemőből kettő elalszik, és soha nem ébred fel. Duncan, a rovatvezetőm bölcsőhalálnak ne-vezi ezeket az eseteket.

Néhány apróság Duncanról: az arca tiszta ragya, a fej-bőre pedig barna a hajvonal mentén, mivel kéthetente barnára festeti a haját, hogy eltüntesse az ősz hajszálait. A számítógépes jelszava az, hogy „jelszó”.

A hirtelen csecsemőhalálról csak annyit tudunk, hogy nincsen benne rendszer. A legtöbb baba egyedül hal meg, valamikor éjfél és napkelte között, de előfordul, hogy a cse-csemő a szüleivel alszik, amikor meghal. És persze meghal-hat gyerekülésben vagy babakocsiban. A csecsemő meghal-hat az anyja karjában is.

Sok embernek van gyereke, állapította meg a rovatveze-tőm. Ezek azok a sztorik, amiket a szülők meg nagyszülők félnek elolvasni, és félnek *nem* elolvasni. Igazából nincsen semmi új információ a bölcsőhalállal kapcsolatban, mégis azt akarta, hogy mutassunk be öt családot, akik elvesztet-ték a gyermeküket. Mutassuk meg, hogyan birkóznak meg a tragédiával. Hogyan lépnek tovább. És közben elszórjuk a cikkben a bölcsőhalállal kapcsolatos tényeket. Megmu-tathatjuk a mélyről fakadó lelkerőt és részvétet, amelyet ezek az emberek felfedeztek magukban. Mutassuk meg ezt. Mivel a cikksorozat nem kapcsolódik semmilyen konkrét vagy aktuális eseményhez, az ilyesmit nevezzük „kis szí-nesnek”. Az Életmód rovatban fogják lehozni.

Illusztráció gyanánt betehetünk néhány egészséges, mosolygós kisbabáról készült fényképet, olyan csecsemők fotóját, akik azóta már halottak.

Így mutatnánk meg, hogy mindez bárkivel megtörténhet.

Ezzel a dumával akarta Duncan eladni az ötletet. Az ilyen oknyomozó riportokat azért csinálja az ember, mert besöpörhet értük pár díjat. Késő nyár volt, uborkaszezon. Az évnek erre az időszakára esik a legtöbb terhesség utolsó harmada, ilyenkor szülnek a legtöbben.

A rovatvezetőm ötlete volt, hogy tapadjak rá néhány mentőorvosra.

A karácsonyi történet, a zokogó pár, a fenyődísz – olyan régóta dolgozom a témán, hogy már el is felejtettem ezt a sok szarságot.

Muszáj feltenniük az etika vizsgakérdést az újságírói képzés végén, bár addigra már csúnyán elkéstek vele. Visz-sza kell fizetned egy csomó diákhitelt. Most, évekkel ké-sőbb, úgy gondolom, a kérdés valójában ezt jelenti: *Tényleg ebből akarsz-e élni?*